

Мотиви към Присъда №45 от 08.07.2021 г., постановена по НОХД №1109/2021г. по описа на РС - Плевен.

1. В Районен съд – гр.Плевен е внесен обвинителен акт с който на Д. АН. Б. с ЕГН: *****, роден на ***г. в гр. Плевен, ***, български гражданин, неженен, с адрес за призоваване - гр. Плевен, ул.“***, към момента в Затвора в град Плевен, осъждан:

За това ,че на ***г. в гр. Плевен, при условията на повторност, в немаловажен случай, чрез използване на техническо средство - *парче арматурно желязо* и чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот - взломяване на ключалка на предна лява врата на лек автомобил „***“, модел „***“ с рег.№***, отнел чужди движими вещи - парична сума в размер на 480,00лв., от владението на собственика М. Н. М., без негово съгласие, с намерение • противозаконно да ги присвои.

Престъпление по чл. 195, ал.1, г.3, т.4 и т.7, във вр. с чл. 194, ал.1, вр. с чл.28, ал.1 от НК.

По така повдигнатото обвинение е образувано НОХД №1109/2021г. по описа на Районен съд – гр.Плевен, по което съдът се е произнесъл с Присъда №45 от 08.07.2021г.

Наказателното производство в съдебната му фаза се развива по реда на глава XXVII от НПК - съкратено съдебно следствие при условията на чл.371, т.2 от НПК.Районна прокуратура – гр.Плевен – поддържа повдигнатото срещу подсъдимия обвинение. Излага съображения, че в хода на досъдебното производство са събрани категорични доказателства относно престъпленията, за които подсъдимият е предаден на съд. Позовава се и на направеното от Д.Б. признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Моли подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение ,като счита че предишните му осъждания не са изиграли своя поправителен ефект. Счита, че не са налице предпоставките за налагане на наказание при условията на чл.55 от НК, тъй като не се установяват нито многобройни, нито изключително смекчаващо отговорността обстоятелство. Предлага на съда при индивидуализацията на наказанието да вземе предвид подбудите за извършване на престъплението - незачитане на установения в страната правов ред; упоритостта в осъществяване на престъпното намерение.

Сочи като смекчаващо отговорността обстоятелство направеното от подсъдимия самопризнание още в хода на досъдебното производство, доброто му процесуално поведение и до известна степен оказаното съдействие в хода на разследването. Предлага на съда да определи наказание към минимума на предвиденото от законодателя такова.

Защитникът на подсъдимия – адв.Я.. пледира за налагане на наказание към минимума, което на основание чл.58а от НК да бъде намалено с 1/3. Излага подробни съображения за съдействие от страна на подсъдимия на органите по разследването след осъществяване на деянието. Защитникът пледира на подзащитния му да бъде наложено наказание към минимума, предвиден в закона. Счита, че редът, по който се развива настоящото производство и направеното от подсъдимия самопризнание, сами по себе си, следва да бъдат взети предвид като благоприятни обстоятелства. Соци, че подсъдимият е направил самопризнание в начален етап на разследването, поради което то следва да бъде взето предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство. Като такова сочи и изразената от подзащитния му критичност към извършеното.

Подсъдимият признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се съгласява да не се събират доказателства за тези факти. При упражняване на предоставеното му от съда право на последна дума заявява, че поддържа

становището на защитниците.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, направеното от подсъдимия самопризнание и доказателствата по делото, които го подкрепят, на основание чл.373, ал.3 от НПК приема за установена изложената в обвинителния акт фактическа обстановка, а именно:

Пострадалият М.М. работил като ***р. Той притежавал лек автомобил марка „***“, модел „***“ с рег.№ ***, жълт на цвят. На ***г. той решил да посети магазин „***“, находящ се в град Плевен на ул. „***“, заедно със своя ***, св.*** М.Малко след 17,00ч. те стигнали пред магазина с автомобила на св.М.М.. Той паркирал колата, като преди да излезе, оставил сумата от 400,00лв. в сенника, над волана. До скоростния лост той имал две чаши, в които имало също пари в размер на 80,00лв. на монети. Двамата слезли от автомобила. св.М.М. го заключил и влезли в магазина да пазаруват. .

По същото време и на същото място, се намирал и под.Д.Б.. Имало също и други лица, част от които просели от излизащите от магазина. Подсъдимият Б. видял, когато двамата мъже паркирали и слезли от колата. Изчакал ги да влязат в магазина, след което решил да разбие ключалката на шофьорската врата и да влезе в автомобила на св.М.М., за да извърши кражба на пари или евентуално на ценни вещи.

За да реализира тези свои намерения, той се приближил до колата и с помощта на парче арматурно желязо успял да разбие ключалката на входната врата. След това отворил вратата и веднага забелязал чашите с монети. Взел всички монети от тях, след което открил и другите пари на св.М.М., които били оставени в сенника над волана.

В този момент, той бил забелязан от двамата охранители от магазин „***“, свидетелите Светлозар а Гавраилова и св.***. Двамата били на около 100 метра от колата, в която под.Б. бил влязъл и започнали да се приближават внимателно, за да не ги забележи. Малко преди да стигнат до него, той ги видял и побягнал, като в себе си успял да вземе всички пари, които св.М. оставил в колата си. Двамата охранители го подгонили и започнали да викат след него, но не успели да го настигнат. Те се върнали на паркинга, записали номера на разбитата кола и извикали по високоговорителите в магазина собственика й.

Когато св.М.М. отишъл при тях, те му съобщили, че колата му е разбита и е извършена кражба от нея. Той веднага отишъл на паркинга и установил, че ключалката на шофьорската врата е разбита, като парчета от нея били паднали на земята. Видял, че липсват монетите в размер на 80,00лв., оставени до скоростния лост, както и сумата от 400лв. на банкноти, оставена от него в сенника над волана. За извършеното престъпление той съобщил в Полицията.

Работата по случая била възложена на св.*** и св. ***. Двамата провели разговор с охранителите от магазина. Прегледали също записи, на които им бил показан извършителят, който преди да осъществи кражбата, вл изал в магазина. Полицейските служители веднага разпознали под.Б.. Той бил призован в 01 РУ на МВР Плевен, където направил пълни самопризнания.

Фактическите изводи, включени в предмета на обвинението, се подкрепят от събраните при разследването материали: показанията на свидетелите М.М. (л.24-25), **** М. (л.26-27),

*** (л.28-29), св.*** (л.30-31), св.***

*** (л.32-33) и св.*** (л.34-35); приложените към делото писмени доказателства и доказателствени средства: видеотехническа експертиза (л.37-42), свидетелство за съдимост на обв.Д.Б. (л.51-69);

От правна страна, при така установените по делото обстоятелства, под.Д. АН. Б. е осъществил квалифицирана кражба по чл.195, ал.1, т.3, т.4 и т.7, във вр. с чл. 194, ал.1 във вр. с чл.28, ал.1 от НК, затова че на ***г. в гр. Плевен, при условията на повторност, в немаловажен случай, чрез използване на техническо средство - арматурно желязо и чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот - взломяване на ключалка, отнел от владението на М. Н. М., без негово съгласие, чужди движими вещи - парична сума в размер на 480,00 лева. с намерение противозаконно да ги присвои.

От обективна страна изпълнителното деяние е реализирано чрез действия, които са били изцяло насочени по придобиване на инкримнираните вещи. Обвиняемият е използвал техническо средство, за да разбие заключената ключалка на шофьорската врата на автомобила, след което влязъл, взел е парите и е избягал, като по този начин е установил и трайна фактическа власт върху тях.

От субективна страна обв. Д.Б. е действал при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2, предл.1-во от НК, като изцяло са съзнавал общественно-опасния характер на деянието, предвиждал е съответните общественноопасни последици и е искал настъпването им.

Разпитан в хода на разследването, като обвиняем се признава за виновен и дава подробни обяснения, които изцяло се подкрепят от събрания доказателствен материал.

При индивидуализация на неговата наказателна отговорност, смекчаващи наказателната отговорност факти не са установени. Като отегчаващи наказателната отговорност факти, следва да се има предвид съдебното му минало.

В съответствие с разпоредбата на чл.371, т.1 от НПК съдът разясни на подсъдимия правото му да признае изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и му разясни, че в този случай направеното от него самопризнание ще бъде ползвано при постановяване на присъдата без да се събират доказателства за тези факти.

Подсъдимият призна изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и се съгласи да не се събират доказателства за тези факти.

Направеното самопризнание се подкрепя от гласните и писмени доказателства и доказателствени средства по досъдебното производство, събрани по реда и начините, предвидени в НПК и съставляващи годни източници на доказателствена информация.

Изброените по-горе доказателства кредитирани от съда са достоверни, непротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъпленията и напълно подкрепят направените пред съда самопризнания от подсъдимия.

По наказанието:

Производството по делото се разви по реда на глава XXVII от НПК, в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК, поради което, на основание чл.373, ал.2 от НПК съдът определи наказание, по всяко едно от престъпленията, за които подсъдимият бе признат за виновен, при условията на чл.58а от НК.

Съгласно последната разпоредба, съдът определя наказанието лишаване от свобода като се ръководи от разпоредбите за индивидуализация на наказанието, визирани в Общата част на НК и намалява така определеното наказание с една трета.

За престъплението по чл.330, ал.1 от НК се предвижда наказание от една до десет години лишаване от свобода.

При индивидуализацията на наказанието съдът отчете като отегчаващи отговорността обстоятелства следните: подсъдимият е осъждан многократно и посоченото обстоятелство води до извод, че предходното осъждане на подсъдимия и определеният му изпитателен срок, не са постигнали целите на чл.36 от НК – не са имали необходимия превъзпитателен и възпиращ ефект от извършването на нови престъпления, предвид на което спрямо личността му следва да бъде въздействано с по-тежки мерки на наказателноправната репресия.

Съдът намира за основателен довода, че направеното в хода на съдебното следствие признание на обстоятелствата, изложени в обвинителния акт, не следва да бъде отчитано като смекчаващо отговорността обстоятелство, доколкото вече е отчетено от законодателя с разпоредбата на чл.58а от НК, съгласно която в тази хипотеза наказанието се намалява с 1/3. Като смекчаващо отговорността обстоятелство обаче следва да бъде отчетено цялостното добро процесуално поведение на подсъдимия, който признава вината си още на досъдебното производство и съдейства на разследващите органи чрез даването на подробни обяснения, изразява критичност към извършеното. Съгласно т.7 от ТР №1/06.04.2009г. по т.д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС, при определяне на наказанието съгласно правилата на чл.373, ал.2 от НПК, признанието по чл.371, т.2 НПК не следва да се третира като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство, освен ако съставлява елемент от цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и негови извършители.

Предвид на изложеното, съдът намери, че наказанието следва да бъде определено при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, като намери, че в процесния случай справедливо такова се явява наказание над минималния размер от 1 година предвиден в чл.195ал.1 от НК, но под средния размер, а именно наказание Лишаване от свобода за срок от 2 години.

На основание чл.58а от НК, съдът намали така определеното наказание с 1/3, като подсъдимия следва да търпи наказание лишаване от свобода в размер на една година и четири месеца.

Относно разноските:

Предвид постановената осъдителна присъда и на основание чл.189, ал.3 от НПК, съдът осъди подсъдимия Д. АН. Б. да заплати направените деловодни разноски по сметка на ОД на МВР гр.Плевен в размер на 144,17лв.,

Предвид на изложените мотиви съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: